

Вярата на Ангелина

Красива и умна девойка беше Ангелина, с добро и благородно сърце. Получи високо образование, вкъщи всички живееха в сговор, но тя оставаше неудовлетворена. Липсваше нещо много важно, но тя не знаеше какво е то.

Един ден се замисли върху собственото си име Ангелина. Навярно то произлиза от Ангел. Това е нещо надземно, невидимо, духовно. И тя има душа. Никой от домашните не можеше да ѝ разясни тези въпроси, а те не са маловажни.

Бащата отричаше съществуването на Бога, ей така, от безразличие към духовните въпроси. Не спореше, не се интересуваше. Майка ѝ не се противеше на вярата, но се оплиташе прекалено много в суетни грижи и не ѝ оставаше време да помисли за друго. Брат ѝ, по-голям от нея, проявяваше някакъв интерес, но той бързо угасваше.

Дойде празникът Цветница. Удари църковната камбана. Ангелина си спомни как баба ѝ като дете я водеше за ръка в църква. Реши от любопитство да отиде на богослужение.

Като влезе в храма, усети, че се намира в нов непознат за нея свят. Нещо в душата ѝ неволно потрепна. Не знаеше как да се прекръсти, но реши да запали свещ като другите. Топлото пламъче на свещта съгря нещо премръзнало в душата ѝ. Това ѝ дари непозната дотогава утеха.

Не знаеше да се моли. Молитвените слова и песнопения обаче отекваха в сърцето ѝ и събуждаха нещо много красиво. Накрая свещеникът произнесе проповед за Христос, Който бил посрещнат тържествено в Иерусалим. Напомни накрая, че Христос и сега идва във всяко вярващо сърце. Трябва да помислим дали сме достойни за тази среща.

И Ангелина пожела да срещне Спасителя в сърцето си. Искаше Той да го просвети с вяра във вечния живот, защото за първи път разбра, че душата е безсмъртна. Колко хубаво е това!

Като излезе от храма с върбово клонче в ръка, тя се изненада. С други очи вече виждаше света. Слънцето грееше по-ласкаво. Цветята ухаеха по друг начин. Хората ѝ се видяха други, по-близки на сърцето ѝ...

Като се прибра у дома, майка ѝ я запитва изненадана:

- Ангелина, нещо се е случило с тебе!

- Защо, мамо? - запитва тя.

- Лицето ти сияе от радост. Ти не си същата. Къде беше?

- В храма Божи. Там молитвата и словата за Бога стоплиха сърцето ми. Аз съм щастлива.

Ангелина започна с голям интерес да чете духовна литература. Посещаваше беседите при храма. Вярата ѝ се укрепя. Искаше да помогне на близките си.

С майка ѝ нещата тръгнаха добре. Тя намали суетните грижи, за да ѝ остане време за духовни занимания. След разговорите с Ангелина брат ѝ започна също да чете духовни книги, което усили вярата му. Трудно беше с бащата. Той махваше с ръка и отричаше всичко.

Ангелина обаче не се отчайваше. Тя обичаше баща си и искаше и неговата душа да се спаси. Не бързаше да посее семето на вярата в душата му. Тя първо трябваше да се подготви. И започна усърдно да се грижи за нея. Отначало вървеше много трудно.

Започна непринудено да беседва с него първо за обикновени неща, а после и за смисъла на земния живот. Преди всяка беседа горещо се молеше Бог да просвети ума му да разбира истината по най-сложните въпроси: защо живеем, свършва ли всичко след смъртта и други.

Постепенно в него се събуди интерес към духовното мислене. Започна да търси Бога. И когато почвата на душата му беше добре обработена, Ангелина пося семето и то покълна за голяма нейна радост.

Успехът укрепя още повече вярата на Ангелина. Тя стана силна и пламенна. Не се плашеше, както преди, как ще създаде добро християнско семейство, ако избраникът ѝ е невярващ. Вече знаеше от опит, че трябва първо да се подготви почвата в душата и тогава да се хвърли семето на вярата.

Вярата и молитвата на Ангелина с добрия пример и разумно поднесеното слово спаси много души.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, <http://sveta-gora-zograph.com>

